

**ACORD 6/2021, de 20 de gener, del Ple del
Consell de l'Audiovisual de Catalunya**

RESOLUCIÓ DEL RECURS DE REPOSICIÓ interposat pel prestador de serveis de comunicació audiovisual Emissions Digitals de Catalunya, SL, contra l'Acord 103/2020, de 18 de novembre, de resolució de l'expedient sancionador núm. 1/2020-S (*incompliment del deure d'identificació plena i incompliment de l'emissió de televenda entre les 1h i les 9h*)

Fets

1r. Mitjançant l'Acord 103/2020, de 18 de novembre, el Ple del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC), fixa, com a fets provats, que el logotip que apareix en els continguts audiovisuals que s'emeten per EDC-2 és el de "BOM cine", la qual cosa comporta que el prestador de serveis de comunicació audiovisual no únicament no s'identifica mitjançant el seu nom o logotip, sinó que utilitza un logotip diferent del que té en titularitat.

I, així mateix, que es van emetre, per aquest mateix programa, durant una setmana, programes de telebotiga entre les 4.47 h i les 12.15 h i, per tant, fora de la franja establerta a l'Acord 28/2020, de 4 de març, mitjançant el qual s'autoritza la substitució de la programació temàtica "Vida" del programa EDC-2, per una altra temàtica "continuada de cinema, combinada amb telebotiga en franja nocturna" (entre la 1 h i les 9 h).

De conformitat amb aquests fets, el Ple del CAC declara al prestador de serveis de comunicació audiovisual Emissions Digitals de Catalunya, SL (EDC), responsable de la comissió de dues infraccions greus, tipificades a l'apartat 1 de l'article 58 de la Llei 7/2010, de 31 de març, general de la comunicació audiovisual (LGCA) i a la lletra i de l'article 133 de la Llei 22/2005, de 29 de desembre, de la comunicació audiovisual de Catalunya (LCA), per l'incompliment del deure d'identificació plena del prestador de serveis de comunicació audiovisual i per l'incompliment dels deures que corresponen als titulars de les llicències per a la prestació de serveis audiovisuals, respectivament.

I, d'altra banda, imposa al prestador de serveis de comunicació audiovisual EDC dues multes: una de trenta-quatre mil dos-cents vuitanta-set euros (34.287 €) i l'altra de vint-i-tres mil cent quaranta-tres euros (23.143 €); és a dir, la quantia mínima que preveu la lletra b de l'apartat 1 de l'article 136 de la LCA, per la comissió d'infraccions greus, graduades a l'alça atesa la concurrència de les circumstàncies que estableix l'article 137 de la LCA següents: per la infracció que preveu l'apartat 1 de l'article 58 de la LGCA, les circumstàncies d'intencionalitat i reiteració i per la infracció que preveu la lletra i de l'article 133 de la LCA, la circumstància de reiteració.

2n. Mitjançant un escrit de 17 de desembre de 2020, EDC interposa un recurs de reposició contra l'Acord 103/2020, de 18 de novembre, els motius del qual són, en

primer lloc, una reiteració de les manifestacions efectuades al llarg de la tramitació de l'expedient i, en particular, de les realitzades a la proposta de resolució. Així, l'interessat, d'una banda, entén que està clarament identificat com el prestador del servei de comunicació audiovisual del programa EDC-2, atès que les emissions es distingeixen amb un signe distintiu que és de la seva titularitat i en el qual preval la part denominativa respecte de la gràfica. Concretament, manifesta que "les emissions venen distingides amb un anagrama que conté la menció BOM i que és de la plena titularitat d'EDICA, i ja sigui incorporada a un disseny gràfic de color rosat o negre".

I, així mateix, que "l'argument consistent en manifestar que la part gràfica preval sobre la normativa, quan es tracta de distingir una activitat audiovisual, encara que sigui original, ve mancat de qualsevol suport normatiu i jurisprudencial" i que no pot compartir l'argument que estableix que aquest marc normatiu es troba als apartats 2 i 6 de l'article 2 de la LGCA i a la lletra f de l'article 1 de la LCA, que incorporen al dret nacional les previsions que estableix la Directiva 2010/13/UE, de 10 de març, sobre la coordinació de determinades disposicions legals, reglamentàries i administratives dels Estats membres relatives a la prestació de serveis de comunicació audiovisual (Directiva de serveis de comunicació audiovisual).

De l'altra, considera que compleix el deure que estableix l'apartat 1 de l'article 6 de la LGCA, atesa la informació continguda en diverses pàgines web i que, al seu entendre, incorpora els extrems que preveu l'apartat 2 de l'article esmentat.

Finalment, pel que fa a l'incompliment del deure d'emetre telebotiga entre la 1 h i les 9 h pel programa EDC-2, l'interessat reconeix l'existència d'un error involuntari en la seva programació i, subsegüentment, en la seva emissió, fruit "d'una situació excepcional i de força major". Així, considera que la demora de la modificació d'aquesta programació no és una conducta sancionable, atès que, "en tot cas, havia estat deguda principalment a la manca de mitjans derivada de la situació general de l'estat de pandèmia (COVID-19 (Fase 0)) i per un problema inevitable de continuïtat", la qual cosa va donar lloc al fet que l'esmena de l'error en l'emissió de telebotiga es produís el 15 de maig de 2020, data a partir de la qual "va quedar tot preparat per a que [...] les emissions fossin del tot correctes i ajustades a la llicència i al requeriment rebut d'aquest Consell".

En segon lloc, com a al·legació efectuada per primera vegada en aquest recurs de reposició, EDC manifesta la improcedència de la sanció imposada, atès que la resolució sancionadora "no estableix clarament la tipificació dels eventuais incompliments que posteriorment procedeix a sancionar"; no justifica els criteris emprats per graduar la sanció; i tampoc justifica "per què en uns casos utilitza, per justificar la graduació de la sanció, l'article 58 LGCA i en d'altres, l'article 133 LCA."

A la vista d'aquests motius, EDC sol·licita que es deixi sense efecte l'acord recorregut i es dicti una nova resolució mitjançant la qual "es procedeixi a la finalització de l'expedient, sense sanció i procedint al seu immediat arxiu."

Finalment, l'interessat sol·licita que se suspengui l'execució de l'Acord recorregut, atès que, segons manifesta, la quantia de la multa imposada "causarà uns perjudicis

gens menyspreables a EDC, atesa l'actual conjuntura de greu crisi econòmica i que, donat el cas, poden resultar de molt difícil o inclús impossible reparació.”

Fonaments de dret

Primer. En relació amb els motius del recurs de reposició

D'una banda, EDC reitera, com a motius del recurs de reposició, aquelles al·legacions efectuades a l'obertura del període d'informació prèvia, a l'Acord d'incoació i a la proposta de resolució. Atès que totes aquestes al·legacions han estat valorades al llarg del procediment, concretament a l'Acord 103/2020, de 18 de novembre, s'ha de donar per reproduït el fonament de dret primer de l'acord esmentat, segons el qual:

“En primer lloc, pel que fa a l'al·legació que EDC està clarament identificat com el prestador de serveis de comunicació audiovisual del programa EDC-2, atès la prevalença de la part descriptiva o nominativa de la marca BOM en relació amb la part gràfica o visual, cal reiterar l'anàlisi que sobre aquesta manifestació realitza aquest Consell en l'acord d'incoació i la persona instructora en la seva proposta de resolució. Així, aquesta prevalença, en l'àmbit dels serveis de comunicació audiovisual televisiva, s'inverteix. En aquests serveis, la part predominant o preponderant és la visual.

EDC no comparteix l'argumentació anterior i considera que està mancada de “suport normatiu i jurisprudencial”. En aquest sentit, tal com s'estableix a l'acord d'incoació i a la proposta de resolució, el marc normatiu d'aquesta argumentació el trobem en els apartats 2 i 6 de l'article 2 de la LGCA i en la lletra *f* de l'article 1 de la LCA, que incorporen al dret nacional les previsions que, sobre aquesta qüestió, estableix el dret europeu. En efecte, com es determina en la proposta de resolució, la Directiva de serveis de comunicació audiovisual estableix un seguit de definicions que, cal assenyalar, es contemplen en un sentit pràcticament idèntic en la Directiva (UE) 2018/1808, de 14 de novembre, de modificació de la Directiva de serveis de comunicació audiovisual.

Així, l'apartat 1 de l'article 1 de la Directiva de serveis de comunicació audiovisual estableix les definicions següents: *servei de comunicació audiovisual* com aquell “cuya principal finalidad es proporcionar programas, con objeto de informar, entretener o educar al público en general” (lletra *a*); *emissió televisiva* com un “servicio de comunicación audiovisual ofrecido por un prestador del servicio de comunicación para el visionado simultáneo de programas sobre la base de un horario de programación” (lletra *e*); i *programa* com “un conjunto de imágenes en movimiento, con o sin sonido, que constituye un elemento unitario dentro de un horario de programación o de un catálogo elaborado por un prestador del servicio de comunicación” (lletra *b*).

Cal posar de manifest que la motivació d'aquest articulat es recull al considerant (23) de la Directiva mateixa, segons el qual «el término “audiovisual” debe hacer referencia a imágenes en movimiento, acompañadas o no de sonido, por lo que comprende las películas mudas, pero no la transmisión de audio ni los servicios de radio. Si bien la finalidad principal de un servicio de comunicación audiovisual es

suministrar programas, la definición de tal servicio también debe cubrir el contenido basado en texto que acompaña a tales programas, como los servicios de subtitulado y las guías electrónicas de programas. Los servicios independientes basados en texto no corresponden al ámbito de la presente Directiva [...]».

Per tant, segons la normativa audiovisual, la prevalença de la part visual en els serveis de comunicació audiovisual televisiva és més que evident, atès que consisteix en el visionament de programes entesos com un conjunt d'imatges amb o so sense, amb el benentès que el text –paraules o vocables– únicament serà considerat *servei de comunicació* en el supòsit que acompanyi aquests programes –conjunt d'imatges– com a serveis de subtitulat o guies electròniques. D'aquí que la normativa audiovisual no faci, ni pugui, regular els “signes o anagrames amb què cal distingir un canal de televisió” o “el tractament que han de rebre els diferents elements d'un signe distintiu”, atès que aquesta regulació, com estableix EDC, la determina la Llei de marques i la jurisprudència que se'n deriva.

Lligat amb aquesta darrera manifestació, cal assenyalar que la Llei de marques –Llei 17/2001, de 7 de desembre– té per objecte el règim jurídic dels signes distintius i determina que el dret de propietat d'una marca i el nom comercial s'adquireix mitjançant el registre efectuat de conformitat amb aquesta llei (apartat 1 de l'article 2) i, a aquest efecte, determina el procediment a seguir per tal que aquesta marca i nom comercial es puguin registrar (títol III). Concretament, és un procediment que s'inicia mitjançant la presentació d'una sol·licitud i finalitza mitjançant una resolució que pot acordar concedir o denegar el registre de la marca, que s'ha de publicar en el *Butlletí Oficial de la Propietat Industrial* i que, en el supòsit que sigui estimatòria, comporta l'expedició del títol de registre de la marca.

Tenint en compte que aquest procediment té com a interessat un prestador del servei de comunicació audiovisual televisiva i, així mateix, que el seu objecte i finalitat és sancionar els incompliments que en la prestació d'aquest servei s'han comès, és obvi que cal aplicar la normativa audiovisual. En particular, la LGCA i, en concret, l'apartat 1 del seu article 6, que estableix el deure d'identificació plena del prestador de serveis de comunicació audiovisual, la qual cosa únicament és possible mitjançant la inserció del seu nom, logotip o marca visual en les emissions que efectuï. Tenint en compte, en aquest sentit, que aquest nom, logotip o marca visual de la qual és titular és “BOM” però, contràriament al que manifesta EDC i, d'acord amb la documentació aportada en el seu escrit d'al·legacions a l'Acord 47/2020, de 30 d'abril, d'obertura del període d'informació prèvia, únicament ho seria en relació amb el “disseny gràfic de color rosat”.

En efecte, l'interessat manifesta que “les emissions venen distingides amb un anagrama que conté la menció BOM i que és de la plena titularitat d'EDICA, i ja sigui incorporada a un disseny gràfic de color rosat o negre”. Això no obstant, de conformitat amb la documentació esmentada més amunt aportada per EDC, la sol·licitud de registre del disseny gràfic de color rosat es va presentar el 28 de desembre de 2012 i es va resoldre concedint-ne el registre el 9 d'abril de 2013 i, per contra, pel que fa al disseny gràfic de color negre, únicament consta la prestació de la sol·licitud de 12 de maig de 2020. Així, aquesta sol·licitud no ha estat resolta i, per tant, actualment, EDC únicament és titular de la marca núm. 3.057.689 següent:

Ateses les anteriors consideracions, cal concloure que EDC no està clarament identificat com el prestador de serveis de comunicació audiovisual del programa EDC-2, atès que la part visual del nom, logotip o marca de la qual és titular no coincideix amb la que s'insereix en les emissions del programa EDC-2. La qual cosa també succeirà en l'eventual supòsit que la sol·licitud de 12 de maig de 2020 sigui resolta en un sentit favorable, atès que la marca integrada per tres lletres que formen la paraula "BOM" no pot coincidir, en cap cas, amb la marca consistent en set lletres que formen les paraules "BOM Cine" i que és la que s'insereix en les emissions del programa EDC-2.

D'altra banda, EDC manifesta que compleix el deure que estableix l'apartat 1 de l'article 6 de la LGCA, atesa la informació continguda en diverses pàgines web. A aquest efecte, cal posar de manifest, com s'estableix en l'acord d'incoació d'aquest expedient i en la proposta de resolució, que cap d'aquestes pàgines incorpora el contingut següent: el seu nom com a prestador del servei, la seva adreça d'establiment, el seu correu o d'altres mitjans per establir una comunicació directa i ràpida, i aquest Consell com a òrgan regulador competent. Per tant, aquestes pàgines web no incorporen els extrems que, de conformitat amb el segon paràgraf de l'article esmentat més amunt, seria necessari per poder considerar complert el dret del públic a conèixer la identitat del prestador de serveis de comunicació audiovisual del programa EDC-2. Tenint en compte, que, a més, de conformitat amb Directiva (UE) 2018/1808, de 14 de novembre, de modificació de la Directiva de serveis de comunicació audiovisual, aquests extrems tenen per finalitat informar els receptors del servei sobre aspectes relacionats estrictament amb la persona física o jurídica que presta serveis de comunicació audiovisual, però que en cap cas la identifiquen com el prestador d'un servei de comunicació audiovisual determinat.

Així, tot i que EDC disposés d'un lloc web en el qual constessin els extrems que estableix l'apartat 1 de l'article 6 de la LGCA, i, per tant, es considerés que compleix el deure d'informar sobre aspectes relacionats amb la seva persona, no podem obviar que el logotip que apareix en els continguts audiovisuals que s'emeten per EDC-2 és el de "BOM Cine". La qual cosa comporta que EDC no únicament no s'identifica mitjançant el seu nom o logotip, sinó que utilitza un logotip, diferent del que té en titularitat, que pot comportar una confusió sobre qui és el veritable responsable editorial dels continguts emesos pel programa EDC-2.

En definitiva, l'interessat està obligat a identificar-se clarament com a prestador del servei de comunicació audiovisual en les emissions efectuades en el programa EDC-2 i això únicament és possible mitjançant la inserció visual del seu nom, logotip o marca en aquestes emissions. Concretament, de la marca núm. 3.057.689 consistent en la paraula BOM en color blanc sobre fons rosa.

En segon lloc, pel que fa a l'emissió de telebotiga en un horari no permès, cal tenir en compte que és un fet constitutiu d'infracció administrativa que no es pot produir per

negligència o error. Per tant, és sancionable, de conformitat amb l'apartat 1 de l'article 28 de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic (LRJSP). En aquest sentit, com s'estableix en l'acord d'incoació i en la proposta de resolució d'aquest expedient, és important posar de rellevància que l'interessat, com el prestador de serveis de comunicació audiovisual del programa EDC-2, té el control efectiu o la direcció editorial sobre la selecció i organització dels programes i dels continguts que s'emeten pel programa esmentat, de conformitat amb els apartats 1 i 13 de l'article 2 de la LGCA. En altres paraules, EDC és qui elabora la graella de programació, seleccionant les pel·lícules i la telebotiga a emetre pel programa EDC-2 i el seu horari d'emissió.

En conseqüència, atesa l'existència d'una graella de programació establerta i elaborada per EDC, amb caràcter previ a la difusió de continguts audiovisuals, és difícil justificar que l'emissió dels programes de telebotiga entre les 4.47 h i les 12.15 h i, per tant, fora de la franja establerta a l'Acord 28/2020, de 4 de març (entre l'1 h i les 9 h), sigui fruit d'un error que, a més, cal tenir en compte, s'ha reiterat més enllà de la setmana analitzada, segons reconeix l'interessat mateix. Concretament, fins al 15 de maig de 2020.

EDC considera que la prolongació d'aquesta conducta no és sancionable, atesa la situació d'excepcionalitat i força major arran de la situació de pandèmia provocada per la Covid-19, que va donar lloc a la declaració de l'estat d'alarma. A aquest efecte, cal posar de manifest que aquesta declaració es va dur a terme el 14 de març de 2020 i va finalitzar el 21 de juny del mateix any i que els dies analitzats per l'Àrea de Continguts són del 15 al 21 d'abril de 2020 i que el 15 de maig següent, com manifesta EDC, "va quedar tot preparat per a que [...] les emissions fossin del tot correctes i ajustades a la llicència i al requeriment rebut d'aquest Consell".

Així, l'emissió dels continguts audiovisuals de la setmana analitzada es van programar –selecció i horari d'emissió– estant vigent l'estat d'alarma i, en conseqüència, durant aquesta vigència, el departament de programació d'EDC disposava dels mitjans necessaris per establir i elaborar la graella de programació del programa EDC-2. Programació que, cal pressuposar, s'anava renovant, atès que és impensable que durant més de dos mesos, des del 14 de març de 2020 fins al 15 de maig següent, la telebotiga i les pel·lícules difoses per aquest programa fossin la/es mateixa/es i que, a més, s'emetessin a la mateixa hora.

Per tant, atès que la graella de programació era objecte de renovació, l'estat d'alarma no justifica la impossibilitat de modificar l'emissió de la telebotiga fins al 15 de maig de 2020. Ens trobem, en definitiva, davant d'una conducta volguda i que no s'ha produït ni per negligència ni per error i, subsegüentment, sancionable.

Finalment, cal posar de manifest que, tot i que eventualment EDC emeti la telebotiga dins la franja horària permesa, aquest no és un motiu que l'exoneri de responsabilitat. En efecte, com s'estableix en l'acord d'incoació d'aquest procediment i en la proposta de resolució, el prestador de serveis de comunicació audiovisual no és sancionat per l'emissió d'un contingut il·lícit si s'arriba a un acord amb l'autoritat audiovisual per tal de modificar o posar fi a aquesta emissió, amb el benentès que això no és possible si, com és el cas que ens ocupa, els fets són constitutius d'una infracció greu, de

conformitat amb l'apartat 2 de l'article 9 de la LGCA en relació amb la lletra *i* de l'article 133 de la LCA.”

De l'altra, pel que fa a les al·legacions que, amb caràcter *ex novo*, formalitza l'interessat, cal posar de manifest, en primer lloc, que l'acord recorregut estableix clarament els incompliments i la seva tipificació. En el seu fonament de dret segon, determina que l'apartat 1 de l'article 6 de la LGCA estableix el dret a conèixer la identitat del prestador del servei de comunicació audiovisual, la qual cosa comporta el deure d'identificació plena d'aquest prestador i que l'incompliment d'aquest deure és constitutiu d'una infracció greu, d'acord amb l'apartat 1 de l'article 58 de la LGCA.

Així mateix, estableix que pel programa EDC-2 es van emetre, durant una setmana, programes de telebotiga entre les 4.47 h i les 12.15 h i, per tant, fora de la franja establerta a l'Acord 28/2020, de 4 de març. Cal assenyalar que, mitjançant aquest acord, el Ple del CAC, tot estimant la sol·licitud d'EDC, autoritza la substitució de la programació temàtica “Vida” del programa EDC-2, establerta inicialment en la llicència, per una altra temàtica “continuada de cinema, combinada amb telebotiga en franja nocturna.” Per tant, aquesta substitució, que afecta la llicència inicialment atorgada, comporta que l'interessat resta obligat a emetre telebotiga entre les 1 h i les 9 h pel programa EDC-2. El seu incompliment, atès que és un deure establert en la llicència mateixa, arran de la modificació duta a terme mitjançant l'Acord 28/2020, de 4 de març, és constitutiu d'una infracció greu, d'acord amb la lletra *i* de l'article 133 de la LCA, que tipifica com a tal l'incompliment dels deures que corresponen als titulars de llicències per a la prestació de serveis audiovisuals, d'acord amb el que estableixen aquesta llei i els mateixos termes de la llicència.

En segon lloc, l'acord recorregut justifica els criteris emprats per graduar la sanció. En el seu fonament de dret tercer, estableix que la lletra *b* de l'apartat 1 de l'article 136 de la LCA preveu que les infraccions greus són sancionades amb una multa des de 12.001 euros fins a 90.000 euros. Així mateix, d'acord amb l'article 137 d'aquesta llei, per establir el grau de la sanció cal tenir en compte, entre altres circumstàncies, l'existència d'intencionalitat o de reiteració.

De les conductes infractores objecte d'examen, se'n desprèn l'existència d'intencionalitat, atès que la manca d'identificació de les emissions ve determinada per una conducta activa, volguda i amb ple coneixement de causa, tenint en compte que aquest Consell ja va requerir a EDC que reconduís la seva actuació a la legalitat, tot identificant les emissions mitjançant el seu nom o logotip.

I, d'altra banda, l'existència de reiteració, atesa la constatació que els dies 27 i 28 de març de 2020 i els dies 15 al 21 d'abril de 2020, les emissions d'EDC-2 s'identifiquen mitjançant la inserció del logotip “BOM Cine” que no correspon a EDC; i que dels dies 15 al 21 d'abril de 2020 els programes de telebotiga s'emeten en unes franges horàries que no es corresponen plenament amb les que preveu l'Acord 28/2020.

La concurrència de les circumstàncies d'intencionalitat i de reiteració empara establir el grau de la sanció en un nivell superior al mínim establert legalment. Per tant, les sancions que cal imposar consisteixen en dues (2) multes: una de trenta-quatre mil dos-cents vuitanta-set euros (34.287 €) i l'altra de vint-i-tres mil cent quaranta-tres

euros (23.143 €); és a dir, la quantia mínima que preveu la lletra *b* de l'apartat 1 de l'article 136 de la LCA, per la comissió d'infraccions greus (12.001 €), graduades a l'alça atesa la concurrència de les circumstàncies que estableix l'article 137 de la LCA següents:

- Per la infracció prevista a l'apartat 1 de l'article 58 de la LGCA, les circumstàncies d'intencionalitat i reiteració (11.143 € + 11.143 €).
- Per la infracció prevista a la lletra *i*) de l'article 133 de la LCA, la circumstància de reiteració (11.143 €).

La justificació d'aquestes quanties la trobem en els càlculs següents: 90.000 € (quantia màxima) - 12.001 € (quantia mínima) = 77.999 € / 7 (circumstàncies de l'article 137) = 11.143 €. Així, en el supòsit que concorreguessin les 7 circumstàncies establertes a l'article 137, restaria justificada la imposició de la multa en el seu grau màxim (90.000 €): $11.143 € \times 7 = 78.001 € + 12.001 €$.

En definitiva, el valor econòmic que s'assigna a cadascuna de les circumstàncies que estableix l'article 137 és d'11.143 €. D'aquí, que la concurrència d'una sola d'aquestes circumstàncies comporta graduar a l'alça la quantia mínima establerta per la comissió d'infraccions greus en 11.143 € i la concurrència de dues en 22.286 €.

En tercer, i darrer, lloc, pel que fa a l'al·legació segons la qual la resolució sancionadora tampoc justifica "perquè en uns casos utilitza, per justificar la graduació de la sanció, l'article 58 LGCA i en d'altres l'article 133 LCA", cal assenyalar, com s'ha posat de manifest més amunt, que aquest Consell, en relació amb aquesta graduació, únicament aplica el que estableix l'article 137 de la LCA.

No obstant això, si aquesta al·legació és, com sembla, en relació amb la tipificació de les infraccions, cal manifestar que la LGCA es dicta a l'empara de la competència de l'Estat per dictar la legislació bàsica del règim de premsa, ràdio i televisió recollida a l'article 149.1.27 de la Constitució i les seves previsions són d'aplicació a totes les comunitats autònomes respectant, en tot cas, les competències exclusives i compartides en matèria de mitjans de comunicació i d'autoorganització atribuïdes pels estatuts d'autonomia respectius (disposició final sisena de la LGCA).

Aquest caràcter de norma bàsica, i, a més, essent una norma posterior a la LCA, comporta que cal aplicar-la en relació, concretament, amb la tipificació de conductes infractores no incloses en la legislació autonòmica. Així, en el cas que ens ocupa, el dret a conèixer la identitat del prestador del servei de comunicació audiovisual que estableix la LGCA (apartat 1 de l'article 6), comporta el deure d'identificació plena d'aquest prestador i l'incompliment d'aquest deure és constitutiu d'una infracció greu, d'acord amb aquesta mateixa llei (apartat 1 de l'article 58).

Segon. En relació amb la suspensió cautelar de l'execució de la resolució sancionadora

D'acord amb l'apartat 3 de l'article 90 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques (LPA), les resolucions sancionadores són executives quan no sigui possible interposar cap

recurs ordinari en via administrativa. Això no obstant, quan la resolució sigui executiva, es pot suspendre cautelarment si l'interessat manifesta a l'Administració la seva intenció d'interposar un recurs contenciós administratiu contra la resolució ferma en via administrativa. Aquesta suspensió cautelar finalitza quan: a) hagi transcorregut el termini legalment previst sense que l'interessat hagi interposat un recurs contenciós administratiu i b) l'interessat, tot i haver interposat un recurs contenciós administratiu: 1r. No hagi sol·licitat en el mateix tràmit la suspensió cautelar de la resolució impugnada o 2n l'òrgan judicial es pronunciï sobre la suspensió cautelar sol·licitada, en els termes que s'hi preveuen.

En el cas que ens ocupa, l'Acord 103/2020, de 18 de novembre, és una resolució sancionadora que, segons l'apartat 4 de l'article 3 de la Llei 2/2000, de 4 de maig, d'aquest Consell, exhaureix la via administrativa i, com a tal, és susceptible de ser recorreguda mitjançant el recurs de reposició (articles 123 i 124 de la LPA), la qual cosa implica que no és executiva. Això no obstant, en el seu recurs de reposició, l'interessat manifesta a aquest Consell la seva intenció d'interposar un recurs contenciós administratiu contra la resolució d'aquest recurs, que tindrà la condició de ferma en via administrativa.

Per tant, atesa la intenció manifestada per EDC d'interposar un recurs contenciós administratiu, i sense entrar a valorar la concurrència de les causes que justificarien eventualment la suspensió de l'execució de l'acte recorregut i que seran analitzades judicialment en el moment processal oportú, cal suspendre cautelarment la resolució ferma en via administrativa.

En conseqüència, el Ple del Consell de l'Audiovisual de Catalunya adopta, per unanimitat, el següent

ACORD

1. Desestimar el recurs de reposició interposat contra l'Acord 103//2020, de 18 de novembre, i, en conseqüència, confirmar en la seva integritat l'acord esmentat, mitjançant el qual es declara el prestador de serveis de comunicació audiovisual EDC responsable de la comissió de dues infraccions greus, que tipifiquen l'apartat 1 de l'article 58 de la LGCA i la lletra i de l'article 133 de la LCA, i se li imposa dues multes: una de trenta-quatre mil dos-cents vuitanta-set euros (34.287 €) i l'altra de vint-i-tres mil cent quaranta-tres euros (23.143 €).
2. Suspendre cautelarment l'execució d'aquest acord, atesa la intenció manifestada per EDC d'interposar un recurs contenciós administratiu, fins que: a) hagi transcorregut el termini previst legalment sense que EDC hagi interposat el recurs contenciós administratiu, i b) EDC, tot i haver interposat el recurs contenciós administratiu: 1r. no sol·liciti en el mateix tràmit la suspensió cautelar de la resolució impugnada o 2n l'òrgan judicial es pronunciï sobre la suspensió cautelar sol·licitada, en els termes que s'hi preveuen.
3. Notificar aquest acord al prestador de serveis de comunicació audiovisual EDC.

Barcelona, 20 de gener de 2021

Roger Loppacher i Crehuet
President

Daniel Sirera Bellés
Conseller secretari